

Søsyge og snydesøer

Af Udfordringen 10. jun. 2016/23



Søsyge er til at brække sig over. Søsyge er en grusom grøn virkelighed i såvel ansigt som i spand. Søsyge rammer midlertidigt os sarte, ubalancerede sjæle. Impulser fra synet, balanceorganet og stillingssansen kommer i konflikt med hinanden. Søsyge med og uden psykiske overbygninger bør forhindres eller i det mindste minimeres.

Sammen med 11 andre lystfiskere blev fiskekutteren trukket ud i vandet fra Nr.

Vorupøre strand. Målet var det "Gule Rev" og gerne 100 kg torsk pr. mand.

Dagen forinden havde jeg booket en tur til en af mine venner og mig selv. Skipperen havde forsikret, at dagens høje bølger og den stærke vind ville være væk i morgen.

Havet så roligt og sejlbart ud. Jeg gik glad om bord og var ganske intetanende om gamle, skjulte søer under vandoverfladen.

De første deltagere brækkede sig efter blot et kvarters sejlads. Fem minutter senere kastede jeg selv op. Jeg ville af! NU! Langsomt forstod jeg, at jeg i de næste 10 timer var tvunget til at være indespærret på denne lille fiskekutter. En skræmmende og invaliderende tanke. Det, skipperen havde sagt om de høje bølger og den stærke vind, var rigtigt, men de ikke omtalte skjulte søer var også korrekt.

Skjulte snydesøer og en mangelfuld ubalanceret kommunikation!

Flere og flere kastede op. Det var værst at kaste op i modvind. Det gør man kun én gang. Det lykkedes mig at kaste snøren ud og fange en lille torsk. Skipperen var vældig kæk og spurgte undrende: "Kunne du mærke den?"

Ret hurtigt begyndte en hovedpine at dunke løs, samtidig med at jeg i min udmattethed mærkede, at min mavesæk var tom for alt andet end en voksende kvalme.

Jeg sad de næste 6 timer i frisk luft og spejdede efter land. Jeg gættede på, at jeg lignede en mellemting mellem en grøn måne og en død sild. Min ven fangede den ene torsk efter den anden. Han og andre prøvede at muntre mig op. Det lykkedes ikke.

De fleste havde en fin tur. Flere fortalte om drabelige søsygehistorier, hvor folk seriøst havde overvejet at springe over bord. Jeg skulle tydeligvis trøstes med, at andre havde haft det meget værre.

Ingen sprang imidlertid over bord. Da vi omsider nåede land, klatrede jeg usikkert ned af skibet. Det var en velsignelse efter 10 timers gyngetur at mærke det faste underlag af strandsand.

Min gode ven ville absolut have taget et fangstbillede af os. Fotoet viser en rank og glad mand med en stor torsk på 11 kilo. Jeg står udmattet ved siden af med min torsk på måske et halvt kilo. Han syntes selv, at det blev et fantastisk godt og morsomt billede. Endnu har han heldigvis ikke nænnet at offentliggøre det.

Jeg overvejer nu at udstoppe min lille torsk og hænge den op på væggen i vores spisestue. Nedenunder vil jeg skrive: ”Til minde om ”Gule Rev.””

Som nu pensioneret lystfisker på det ”Gule Rev” tænker jeg, at Jesu ord om, at ”sandheden frigør” ikke kun gælder Bibelens ord, men også i livets mangfoldighed. Efter at have forstået til bunds, at der efter en dag med stærk blæst og store bølger følger dage med grimme dønninger, siger jeg tak for de tre ture: den første, den sidste og den eneste. ’Velbekomme’.